

на лъва се разнесе съ свѣткавична бързина изъ цѣлото животинско царство. Надойдоха роднини, насъбраха се приятели и познати. Мечки и зайци, сърни и глигани, лисици и вълци, таралежи и язовци, невѣстунки и катерички — все животни известни и честни. Имаше дори и гости отъ далечни земи: единъ носорогъ отъ Мадагаскаръ, единъ крокодилъ отъ Египетъ, една маймуна отъ Парагвай и единъ ягуаръ отъ Урагвай. Всѣки искаше да види умиращия лъвъ и да му отдаде последната си почить.

Срѣдъ навалищата се блъскаше и една голѣма жаба. Тя гледаше да заеме по-лично мѣсто и да се нареди до роднинитѣ на болния. Наистина, присѣтствието на щъркела я плашеше малко, но тя знаеше, че въ тоя тѣженъ день никое животно не ще се осмѣли да нападне съседа си и да извърши кървопролитие.

— Ква-ква! — викаше жабата. — Пуснете ме да излѣза напредъ! Охъ, Божичко, какви невѣзпитани животни!

И съ нѣколко скока, тя се намѣри предъ лъва, стѣпи най-напредъ върху опашката му и оттамъ — хопъ — скочи на главата му.

И като се огледа наоколо, жабата извика:

— Какво сте се насъбрали и стоите съ скръстени рѣце! Не виждате ли, че Негово Величество е урочасанъ? Я скоро дайте едно кокоше яйце да му направимъ магия!

Животнитѣ се раздвижиха. Може би, жабата имаше право. Въ залисията и въ скръбьта си, никой не бѣ помислилъ, че лъвътъ може да е урочасанъ. Разбира се, жирафътъ и щъркелътъ, като лѣкари, вѣрваха само въ науката и затова посрещнаха думитѣ на жабата съ насмѣшка. Но кой ги питаше тѣхъ. Важното бѣше да се помогне, а време за губене нѣмаше.

Кокоше яйце. Де да се намѣри кокоше яйце?

— Охъ, сестрице, охъ, кумице! — изпѣшка лъвицата, като се обърна къмъ стоящата наблизу лисица. — Ти си приятелка на кокошкитѣ. Иди, моля ти се, при тѣхъ и ги помоли да ти услужатъ съ едно яйце!

— Ще ида, защо да не ида, — съгласи се веднага кума лисица и се спусна като стрела презъ полето.

Скоро тя се върна не съ едно, а съ две яйца. Едва дишаше отъ умора. По лапитѣ ѝ имаше кръвъ. Сигурно си бѣше изранила нозетѣ отъ тичане, горката.